

prima instanță - (Judecătoria Ungheni) A. Parfeni
instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) A. Albu, A. Toderaș, E. Rațoi

ÎNCHEIERE

15 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:
Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Oleg Sternioală
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către societatea cu răspundere limitată „Fintex”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de societatea cu răspundere limitată „Fintex” împotriva Direcției Teritoriale Inspectare Financiară Ungheni privind contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 25 octombrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de societatea cu răspundere limitată „Fintex”, și s-a menținut hotărârea judecătorească Ungheni din 19 ianuarie 2016,

c o n s t a t ă :

La 17 iulie 2015 societatea cu răspundere limitată „Fintex” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Direcției Teritoriale de Inspectare Financiară Ungheni solicitând anularea hotărârii Direcției Teritoriale Inspectare Financiară Ungheni privind aplicarea sancțiunilor economice nr.27-18-11/61 din 14 mai 2015.

În motivarea pretențiilor formulate a indicat că, la 28 aprilie 2015 Direcția Teritorială Inspectare Financiară Ungheni a efectuat un control la sediul societății cu răspundere limitată „Fintex” cu scopul verificării relațiilor economice cu Primăria satului Pîrlița în perioada anului 2014, stabilind încălcări la proiectul tehnic și anume alimentarea cu apă a satului Pîrlița.

Reiterează reclamantul că, în urma efectuării licitației de Primăria satului Pîrlița privind construcția apeductului pentru alimentarea cu apă, câștigătoare a fost desemnată societatea cu răspundere limitată „Fintex”.

La 27 aprilie 2004 între Primăria satului Pîrlița și societatea cu răspundere limitată „Fintex” a fost încheiat contractul de antrepriză nr.001 în valoare totală de 11544811 lei, prin care ultimul în calitate de antreprenor și-a asumat obligațiunea să efectueze lucrări la obiectul alimentării cu apă a satului Pîrlița, în conformitate cu prevederile

proiectului tehnic, cu detalii de execuții, precum și normativelor, standardelor și prescripțiilor tehnice în vigoare.

Ulterior, la 27 noiembrie 2007 la contractul de bază a fost încheiat Acordul adițional privind majorarea cheltuielilor de transportare a materialelor la coeficientul 10%, în sumă totală de 104895 lei, valoarea totală după modificare constituind suma de 12593763,99 lei, care a fost aprobat de către Agenția Națională pentru Achiziții Publice, Ministerul Finanțelor și Trezoreria Ungheni, fără careva obiecții la capitolul cheltuieli de transport.

Indică că societatea cu răspundere limitată „Fintex” a executat lucrările de construcție conform prevederilor Standardului Național de contabilitate nr.11 aprobat de către Ministerul Finanțelor, unde este stipulat că contract cu valoare fixă- se are în vedere contract conform căruia părțile acceptă o valoare fixă a contractului de antrepriză sau cota stabilită a antreprenorului în produsul final, în unele cazuri valoarea contractului în cauză poate să varieze din motivul modificării acceptate de părți a clauzelor contractului.

Cota de cheltuieli de 10% la cheltuielile de transport a materialelor, legitim a fost aplicată, conform proceselor verbale de recepție a lucrărilor.

A mai menționat că, scrisoarea informativ-normativă a Ministerului de Finanțe nr.11-09/1286/05/12-1284 din 27 iunie 2013 și informația MDR nr. 05-14-1489 din 15 iulie 2014 sunt cu titlu de recomandări și nu au nici o referință la licitațiile câștigate în anul 2004 și 2007.

Direcția Teritorială Inspectare Financiară Ungheni a aplicat sancțiunile economice prin punctul 2 al scrisorilor informativ-normative vizate, fără a stipula că prevederile scrisorii se aplică la determinarea valorii obiectivelor de construcții pentru realizarea cărora încă nu sânt încheiate contracte de antrepriză.

Contractele de antrepriză încheiate între societatea cu răspundere limitată „Fintex” și Primăria satului Pârlița au fost încheiate până la apariția scrisorilor informativ-normative, iar încheierea ulterioară a acordului adițional prevede prelungirea termenului executării lucrărilor din lipsa mijloacelor financiare ale beneficiarului și nu majorarea costului lucrărilor.

Consideră reclamantul că, Direcția Teritorială Inspectare Financiară Ungheni prin aplicarea nelegitimă a sancțiunilor economice față de societatea cu răspundere limitată „Fintex” a încălcat prevederile art.6 din Codul civil.

Prin hotărârea judecătorei Ungheni din 19 ianuarie 2016 s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Fintex”.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 17 februarie 2016 societatea cu răspundere limitată „Fintex”, a depus apel solicitând, admiterea apelului, casarea hotărârii judecătorei Ungheni din 19 ianuarie 2016 și emiterea unei decizii de admitere a acțiunii înaintate.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 25 octombrie 2016, s-a respins apelul declarat de societatea cu răspundere limitată „Fintex” și s-a menținut hotărârea judecătorei Ungheni din 19 ianuarie 2016.

La 23 decembrie 2016, societatea cu răspundere limitată „Fintex” a declarat recurs împotriva hotărârii judecătorei Ungheni din 19 ianuarie 2016 și deciziei Curții de Apel

Bălți din 25 octombrie 2016, solicitând casarea acestora și emiterea unei noi decizii de admitere a pretențiilor înaintate de societatea cu răspundere limitată „Fintex”.

Recurentul a depus cerere de recurs în temeiul art. 432, alin. (2), lit. c) Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească a interpretat în mod eronat legea.

În motivarea recursului recurentul a indicat că nu este de acord cu soluția instanțelor ierarhic inferioare, fiind adoptată cu interpretarea eronată a circumstanțelor de drept și de fapt, concluziile primei instanțe expuse în hotărâre sânt în contradicție cu circumstanțele pricinii.

Reiterează că soluția emisă de instanțele investite cu judecarea fondului, contravine principiilor de bază a legislației civile expuse în art. 6 din Codul civil.

Indică că, instanța de apel în motivarea deciziei sale nu a indicat care temeii prevăzute de lege a încălcat la emiterea dispoziției contestate.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Cu referire la termenul de declarare a recursului instanța de recurs constată că Curtea de Apel Bălți a emis decizia la 25 octombrie 2016.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit scrisorii de comunicare decizia motivată a fost expediată în adresa participanților la proces la 28 noiembrie 2016, și recepționată de către recurent la 02 decembrie 2016 (f.d.171).

La 23 decembrie 2016 recurentul a depus recurs, astfel instanța de recurs constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și recursul este depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de societatea cu răspundere limitată „Fintex” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către societatea cu răspundere limitată „Fintex”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Oleg Sternioală

Dumitru Mardari